

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/41/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114207394
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1114207394.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Nory Vladovej a JUDr. Tatiány Pastierikovej v právnej veci žalobcu: J.P.R. INVEST s.r.o., so sídlom Kollárovo námestie 15, 811 06 Bratislava, IČO: 35 819 197, zastúpeného: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA DVORECKÝ & PARTNERI s. r. o., so sídlom Grösslingova 50, 811 09 Bratislava, IČO: 35 967 421, proti žalovanému: ESPADA spol. s r.o., so sídlom Kollárovo námestie 15/2934, 811 06 Bratislava, IČO: 35 684 542, zastúpenému: Mgr. Marek Šmida, advokát, so sídlom Rudnayovo námestie 1, 811 01 Bratislava, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 35Cb/27/2014-597 zo dňa 27.09.2019 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 35Cb/27/2014-597 zo dňa 27.09.2019 potvrdzuje.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním doručenou súdu dňa 10.03.2014 v znení zmeny žaloby, ktorú súd pripustil na návrh žalobcu uznesením na pojednávaní dňa 27.9.2019 domáhal voči žalovanému nasledujúceho výroku rozsudku: „Súd určuje, že spoločnosť J.P.R. INVEST s.r.o., so sídlom Kollárovo nám. č. 15, 811 06 Bratislava, IČO: 35 819 197, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel Sro, vložka číslo 24820/B je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných Okresným úradom Bratislava, katastrálnym odborom na LV č. XXXX, okres Bratislava I, obec Bratislava - mestská časť Staré mesto, katastrálne územie B. V., a to: - stavby so súpisným číslom 2934, popis stavby: Kollárovo nám. 15, nachádzajúcej sa na Kollárovom námestí 15 v Bratislave, postavenej na pozemku parc. číslo XXXX o výmere 288 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, parc. registra „C“ a - pozemku parc. č. XXXX o výmere 288 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, parcela registra „C“. (ďalej aj „Nehuteľnosti“). Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy súdneho konania v celom rozsahu.“

3. Žalobca v žalobe a svojich vyjadreniach tvrdil najmä nasledovné skutočnosti: Medzi DHB Real, a. s., IČO: 35 793 422, so sídlom Kollárovo nám. 15, Bratislava (ďalej aj „DHB Real“) ako kupujúcim a žalovaným ako predávajúcim bola uzatvorená kúpna zmluva zo dňa 18.9.2000, s osvedčením podpisov dňa 20.9.2000 (ďalej aj „Kúpna zmluva 1“), predmetom ktorej bol prevod Nehuteľností.

Vklad vlastníckeho práva bol povolený dňa 9.11.2000. Dňa 4.9.2001 bola medzi DHB Real a žalobcom uzatvorená kúpna zmluva, predmetom ktorej bol prevod Nehnuteľností (ďalej aj „Kúpna zmluva 2“) za kúpnu cenu 10.000.000,-- Sk, vklad vlastníckeho práva bol povolený dňa 13.11.2001. Zmluvou o zriadení záložného práva zo dňa 14.6.2007 uzavretou medzi žalobcom ako záložcom a EXXON REAL, s.r.o., IČO: 35 825 481 ako záložným veriteľom, bolo zriadené záložné právo k Nehnuteľnostiam za účelom zabezpečenia pohľadávky spoločnosti EXXON REAL s.r.o. v sume 18.000.000,-- Sk zo Zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi EXXON REAL s.r.o. ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom zo dňa 14.6.2007. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 22C/188/2000 bolo žalobcovi dňa 12.1.2011 doručené uznesenie, ktorým súd pripustil žalobcu na stranu žalovaných, uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 28.1.2011. Dňom doručenia uznesenia sa žalobca dozvedel, že spoločníčky žalovaného - N. F. a A. F. sa na Okresnom súde Bratislava I domáhajú určenia neplatnosti právnych úkonov, týkajúcich sa prevodu Nehnuteľností. Dňa 13.6.2011 súd pripustil zmenu petitu žaloby. Pôvodne sa žalobkyne domáhali určenia, že Nehnuteľnosti tvoria základné imanie žalovaného, novým petitom sa domáhali určenia, že Nehnuteľnosti sú vo výlučnom vlastníctve žalovaného. Rozsudkom zo dňa 14.5.2012, č. k. 22C/188/2000-408 Okresný súd Bratislava I (ďalej aj“ Rozsudok 1“) určil, že žalovaný je výlučným vlastníkom Nehnuteľností. Rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 5.12.2013 súd rozsudok vo veci samej a vo výrokoch o povinnosti žalovaných 1, 2 zaplatiť žalobcom 1 až 5 trovy konania potvrdil. Žalobca tvrdí, že vlastnícke právo k Nehnuteľnostiam nadobudol na základe vydržania a táto skutočnosť nebola predmetom skúmania v konaní vedenom pod sp. zn. 22C/188/2000, preto sa vlastníckeho práva domáha touto žalobou a teda nejde o res iudicata.

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa domáhal určovacou žalobou podľa ustanovenia § 80 písmena c/ OSP určenia vlastníckeho práva žalobcu k Nehnuteľnostiam v dôsledku vydržania. Podľa ustanovenia § 80 písm. c/ OSP, návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Podľa ust. § 137 CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Žalobca sa žalobou v tomto spore domáha určenia vlastníckeho práva žalobou podľa § 137 ods. 1 písm. c) CSP, t. j. je vzhľadom na vyššie uvedené potrebné preukazovať existenciu naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva, pretože je daný aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý nemožno odstrániť iným právnym prostriedkom. Súd dospel k záveru, že rozhodnutím o žalobe sa odstráni spornosť práva, predíde sa vzniku ďalších sporov a právnej neistoty. Rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je podkladom na vykonanie zmeny zápisu v katastri, čiže žaloba o určenie vlastníckeho práva je právnym prostriedkom na odstránenie neistoty medzi stranami sporu pokiaľ ide o vlastnícke právo k veci. Naliehavý právny záujem žalobcu je daný aj tým, že sa domáha vlastníckeho práva, nakoľko na liste vlastníctva je ako vlastník zapísaný žalovaný. Existencia vlastníckeho práva má vplyv na ďalšie nároky, ktoré vyplývajú stranám sporu z vlastníctva a s vlastníctvom veci súvisia, preto má žalobca naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva.

5. Sporným podľa súdu prvej inštancie medzi stranami sporu bolo vydržanie vlastníckeho práva k Nehnuteľnostiam žalobcom, dobromyseľnosť a oprávnenosť držby žalobcu a jeho právneho predchodcu, užívanie Nehnuteľností žalobcom, existencia prekážky res iudicata. Nesporným bolo, že Nehnuteľnosti boli predmetom súdneho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I, Krajskom súde Bratislava ako aj NS SR. So spornou existenciou prekážky res iudicata sa súd vysporiadal tak, že v konaní pokračoval, nakoľko dospel k názoru, že sa v spore nejedná o prekážku res iudicata. O vlastníckom práve žalobcu, resp. žalovaného už bolo súdom právoplatne rozhodnuté v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 22C/188/2000, v znení rozhodnutia odvolacieho súdu a následne aj NS SR, avšak predmetom skúmania nebolo dokazovanie a rozhodovanie, týkajúce sa vydržania vlastníckeho práva k Nehnuteľnostiam. Súd pri skúmaní prekážky res iudicata prihliadol na rozsiahle vyjadrenia strán sporu ako aj na nimi označenú judikatúru. Poukázal na to, že žalobca sa v tomto spore snaží súdu preukázať nadobudnutie vlastníckeho práva k Nehnuteľnostiam na základe iných skutkových tvrdení, ako tých, ktoré boli predmetom dokazovania v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 22C/188/2000 a konaniach nadväzujúcich, až do právoplatného skončenia veci, preto sa nejedná o prekážku res iudicata. Súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že ak by žalobca nemal možnosť sa domáhať určenia vlastníckeho práva z právneho dôvodu, ktorý doteraz

súd neskúmal, zastavením konania by došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces. Predmetom sporu je určenie vlastníckeho práva k Nehnutelnostiam z dôvodu, že žalobca tvrdí, že vlastnícke právo k Nehnutelnostiam vydržal. Súd prvej inštancie vec posudzoval podľa § 129, § 130 § 131, § 132, § 134, § 39 a § 28 Občianskeho zákonníka.

6. Z Kúpnej zmluvy 1 datovanej 18.9.2000 mal súd za preukázané, že medzi DHB Real ako kupujúcim a ESPADOU spol. s r. o. ako predávajúcim bola uzatvorená Kúpna zmluva 1, predmetom ktorej bol prevod Nehnutelností. Vklad vlastníckeho práva bol do katastra nehnuteľností povolený dňa 9.11.2000. Z Kúpnej zmluvy 1 má súd za preukázané, že ESPADA spol. s r. o. bola pri podpise zmluvy zastúpená Ľ. S. a dohodnutá kúpna cena bola vo výške 2.700.000,-- Sk. Kúpna zmluva 1 bola Rozsudkom 1 v znení rozsudku odvolacieho súdu určená za neplatnú. Z Kúpnej zmluvy 2 datovanej dňa 4.9.2001 má súd za preukázané, že medzi DHB Real a J.P.R. INVEST s.r.o. bola uzatvorená Kúpna zmluva 2, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k Nehnutelnostiam za kúpnu cenu vo výške 10.000.000,-- Sk, pričom vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 13.11.2001. Zo zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 14.6.2007 mal súd za preukázané, že Zmluvou o zriadení záložného práva zo dňa 14.6.2007 uzavretou medzi J.P.R. INVEST s.r.o. ako záložcom a EXXON REAL, s.r.o., IČO: 35 825 481 ako záložným veriteľom bolo zriadené záložné právo k Nehnutelnostiam za účelom zabezpečenia pohľadávky spoločnosti EXXON REAL s.r.o. v sume 18.000.000,-- Sk zo Zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi EXXON REAL s.r.o., ako veriteľom, a žalobcom, ako dlžníkom zo dňa 14.6.2007. Vklad v zmysle zmluvy bol povolený dňa 18.6.2007. Z Rozsudku 1 a Rozsudku 2 má súd za preukázané, že záložné právo v zmysle Zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 14.6.2007 vôbec nevzniklo. Z listu vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie A., V. Č. B. V. mal súd za preukázané, že žalovaný je výlučným vlastníkom Nehnutelností. Okresný súd Bratislava I Rozsudkom 1 rozhodol vo veci samej tak, že:

I. Spoločnosť ESPADA s. r. o. so sídlom Drieňová 14, Bratislava, IČO 35 684 542 je výlučným vlastníkom nehnuteľností, zapísaných správou katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu na LV č. XXXX, okres Bratislava I, obec Bratislava - mestská časť Staré mesto, katastrálne územie B. V. a to:

Stavby so súpisným číslom 2934, popis stavby: DOM, nachádzajúcej sa na Kollárovom námestí 15 v Bratislave, postavenej na pozemku parc. číslo XXXX o výmere 288 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, parc. registra "C" Pozemku parc. číslo XXXX o výmere 288 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, parcela registra "C";

II. Záložné právo viaznúce na nehnuteľnostiach zapísaných správou katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu na LV č. XXXX, okres Bratislava I, obec Bratislava - mestská časť Staré mesto, katastrálne územie B. V. a to na: Stavbe so súpisným číslom 2934, popis stavby: DOM nachádzajúcej sa na Kollárovom námestí 15 v Bratislave, postavenej na pozemku parc. číslo XXXX o výmere 288 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, parc. registra "C"; Pozemku parc. číslo XXXX o výmere 288 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, parcela registra "C", ktoré bolo zriadené na základe zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 14.06.2007 uzatvorenej medzi záložcom J. P. R. INVEST s. r. o., Kollárovo námestie 15, Bratislava, IČO 35 819 197 a záložným veriteľom EXXON REAL s. r. o., Kollárovo námestie 15, 811 06 Bratislava, IČO 35 825 481 vôbec nevzniklo. Krajský súd Bratislava potvrdil Rozsudok 1 ako správny rozsudkom č. k. 9Co/606/2012-551 zo dňa 5.12.2013 (v texte aj „Rozsudok 2“). Najvyšší súd SR rozsudkom č. k. 2M Cdo 9/2014 o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora SR proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 22C/188/2000-408 a Krajského súdu Bratislava č. k. 9Co 505/2012 (ďalej aj „Rozsudok 3“) rozhodol, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora SR zamietá a rozhodol o trovách konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že je nepochybné, že účel, ktorý sledoval splnomocnený zástupca žalobcu 5/ (ESPADA, spol. s r. o.) a spoločnosť DHB Real, a. s. pri uzatváraní kúpnej zmluvy z 18. septembra 2000 a následnom prevode nehnuteľností z nej vyplývajúcich sa priechil dobrým mravom, keďže predajom žalovaných nehnuteľností (za cenu, ktorou sa vyplatila záloha predávaných nehnuteľností veriteľovi) sa spoločnosť DHB Real, a. s. obohatila o prakticky celý obchodný majetok žalobcu 5/.

7. Súd prvej inštancie mal za to, že z vyššie uvedených rozhodnutí súdov jednotlivých inštancií vyplýva, že sa zhodli na tom, že z vykonaného dokazovania na účely posúdenia platnosti Kúpnej zmluvy 1 a následne aj Kúpnej zmluvy 2, skúmania vzniku vlastníckeho práva DHB Real a následne J.P.R. INVEST s.r.o. k Nehnutelnostiam, majú za preukázané, že v súvislosti s nadobúdaním Nehnutelností do vlastníctva, došlo účastníkmi Kúpnej zmluvy 1 ku konaniu v rozpore s dobrými mravmi a teda nedobromyseľnosti účastníkov Kúpnej zmluvy 1 pri nadobúdaní Nehnutelností. Kúpnu zmluvu 1 tak vyhodnotili ako právny úkon absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi. NS SR poukázal na

rozpor s dobrými mravmi najmä pokiaľ ide o obohatenie sa kupujúceho o takmer celý obchodný majetok ESPADY, spol. s r. o. a nízku kúpnu cenu.

8. Súd prvej inštancie v tomto spore skúmal, či na strane žalobcu došlo k splneniu zákonných požiadaviek pre nadobudnutie vlastníckeho práva k Nehnuteľnostiam vydržaním. Poukázal na to, že v § 130 ods. 1 OZ je ustanovená vyvrátiteľná právna domnienka, že v pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. Dôkazné bremeno teda pokiaľ ide o namietanie oprávnenosti držby zaťažuje toho, kto oprávnenosť držby namieta. V prípade preukazovania vydržania je dôkazné bremeno na strane toho, kto tvrdí, že vlastnícke právo nadobudol vydržaním. Z uvedeného vyplýva, že žalobca má v tomto spore dôkazné bremeno pokiaľ ide o preukazovanie, že nadobudol vlastnícke právo k Nehnuteľnostiam vydržaním a žalovaný, pokiaľ ide o vyvrátenie domnienky podľa § 130 ods. 1 OZ. Podľa nálezu Ústavného súdu SR zo 14.11.2018, sp. zn. II. ÚS 484/2015: pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie. Vzhľadom na uvedené, súd na účely skúmania oprávnenosti držby vychádzal aj zo spôsobu nadobudnutia Nehnuteľností, okolností uzatvárania kúpnej zmluvy, rešpektujúc právoplatné rozhodnutia súdov ohľadom spôsobu nadobudnutia Nehnuteľností kúpnu zmluvou (res iudicata), a to Rozsudok 1 v znení Rozsudku 2 a Rozsudku 3, s ktorými sa súd stotožnil a dospel k záveru, že žalobca vlastnícke právo k Nehnuteľnostiam nemohol vydržať, nakoľko DHB Real nebola dobromyseľným držiteľom scudzovaných Nehnuteľností, pretože samotný spôsob nadobudnutia Nehnuteľností DHB Real bol v rozpore s dobrými mravmi a teda nepoctivým. V súlade s citovaným nálezom ÚS SR sa DHB Real nestala nikdy dobromyseľným držiteľom Nehnuteľností, nakoľko jej boli známe okolnosti prevodu vlastníckeho práva, ktoré dobromyseľnosť vylučujú a to najmä okolnosti zastúpenia ESPADY spol. s r. o. pri uzatváraní Kúpnej zmluvy 1, nízka kúpna cena a obohatenie sa o takmer celý obchodný majetok ESPADY spol. s r.o.

9. Súd poukázal na to, že žalobca svoje tvrdenie o vydržaní odvodzuje od DHB Real, nakoľko na účely preukázania uplynutia vydržacej doby vychádza aj z doby držby Nehnuteľností spoločnosťou DHB Real, o ktorej tvrdí, že bola oprávnená, t.j. od 9.11.2000 do 12.11.2001. Tvrdil, že:

- do vydržacej doby sa započítava aj doba, počas ktorej bola DHB Real oprávneným držiteľom Nehnuteľností, t.j. od 9.11.2000 do 12.11.2001.
- DHB Real nikdy nebola účastníkom konania sp. zn. 22Cb/188/2012. Spoločnosti DHB Real vydržacia doba plynula od 10.11.2000 (nasledujúci deň po nadobudnutí vlastníctva) do 13.11.2001 (nadobudnutie vlastníctva žalobcom).
- Žalobca bol oprávneným držiteľom Nehnuteľností od 13.11.2001 až do 12.1.2011. Dňa 13.11.2001 došlo k uchopeniu sa držby Nehnuteľností žalobcom, počnúc týmto dňom bol dobromyseľný v tom, že k Nehnuteľnostiam nadobudol vlastnícke právo. Kvalifikovaným spôsobom došlo k spochybneniu jeho vlastníckeho práva doručením uznesenia o pripustení jeho vstupu do konania dňa 12.1.2011.
- Žalobcovi vydržacia doba plynula od 14.11.2001 (t.j. nasledujúci deň po uchopení držby a nadobudnutí vlastníctva), do 12.1.2011 (doručenie uznesenia o pripustení vstupu).
- Vydržacia doba DHB Real ako dobromyseľného držiteľa začala plynúť odo dňa 10.11.2000, pretože oprávneným držiteľom Nehnuteľností sa stal odo dňa 9.11.2000. Nakoľko k povoleniu vkladu vlastníckeho práva v prospech žalobcu došlo dňa 13.1.2011, DHB Real bola oprávneným držiteľom do 13.11.2001. Oprávnená držba žalobcu, po započítaní oprávnenej držby DHB Real trvala od 10.11.2000 do 12.1.2011, t.j. 10 rokov a 64 dní, pričom uplynutie vydržacej doby malo konštitutívny účinok pre vznik vlastníckeho práva žalobcu. Žalobca preto nadobudol vlastnícke právo k Nehnuteľnostiam dňa 11.11.2010.

10. S uvedeným tvrdením žalobcu sa súd prvej inštancie nestotožnil, pretože do vydržacej doby žalobcu nemožno započítať plynutie vydržacej doby DHB Real, t. j., ak žalobca nadobudol vlastnícke právo (neplatne) vkladom do katastra dňa 13.11.2011 a vydržacia doba mala začať plynúť dňa 14.11.2001, avšak uznesenie o pripustení do konania, ktoré sám označuje za dátum kvalifikovaného dozvedenia sa o prebiehajúcom spore o určenie vlastníckeho práva, mu bolo doručené dňa 12. 1. 2011, kedy prestal byť dobromyseľným držiteľom, čiže skôr ako uplynulo 10 rokov, teda vlastnícke právo k Nehnuteľnostiam nevydržal ako tvrdí. Žalobca na vydržanie vlastníckeho práva nevyhnutne potrebuje

započítať dobu držby, resp. vydržacej doby Nehnuteľnosti právneho predchodcu, to je však vzhľadom na jeho nedobromyseľnosť a neoprávnenosť držby vylúčené. V zmysle Rozsudku 1, Rozsudku 2 a Rozsudku 3 (res iudicata) súdy zhodne konštatovali neplatnosť Kúpnych zmlúv pre rozpor s dobrými mravmi, t.j. výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, ktorý má za následok neplatnosť právneho úkonu.

11. Podľa súdu prvej inštancie, DHB Real neplatne nadobudla vlastnícke právo k Nehnuteľnostiam v rozpore s dobrými mravmi, t.j. nemohla byť oprávneným držiteľom Nehnuteľností, ani poctivá ohľadom nadobudnutia Nehnuteľností, preto nemožno plynutie vydržacej doby od 10.11.2000 do 13.11.2001 započítať v prospech žalobcu. Súd sa preto nestotožnil s tvrdeniami žalobcu, že

- a) neplatnosť právneho úkonu, ktorého titulom došlo k nadobudnutiu veci nespôsobuje nedobromyseľnosť držiteľa, ani že
- b) záver o neplatnosti kúpnej zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi nespôsobuje vznik nedobromyseľnosti predchádzajúceho vlastníka a tým aj neoprávnenosť jeho držby Nehnuteľností.

12. O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku.

13. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie z dôvodu, že sa nestotožnil so závermi súdu prvej inštancie a má zato, že došlo k nedostatočnému zisteniu skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdeniu. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že aj keď boli Rozsudkom 3 potvrdené rozsudky nižších stupňov (Rozsudok 1 a Rozsudok 2) a Najvyšší súd SR vyslovil názor, že výroky oboch rozsudkov nižších stupňov (Rozsudku 1 a Rozsudku 2) boli vecne správne, ale nestotožnil sa s odôvodnením uvedených rozsudkov nižších stupňov.

14. Žalobca poukázal na to, že podľa Rozsudku 3 kúpna cena dohodnutá zmluvnými stranami v Kúpnej zmluve 1 nepodliehala cenovej regulácii, nebola neprimerane nízka a sama o sebe nemohla mať preto podľa názoru samotného Najvyššieho súdu SR vplyv na porušenie dobrých mravov a neplatnosť Kúpnej zmluvy 1. Kúpna cena dohodnutá v Kúpnej zmluve 1 nebola v rozpore s právnym poriadkom a navyše jej výška bola obdobná ako jej hodnota určená znaleckým posudkom na tieto účely zabezpečeným samotným žalovaným. Prípadná neprimeranosť kúpnej ceny dohodnutej v Kúpnej zmluve 1 je otázkou porušenia dobrých mravov konateľom žalovaného, ktorý udelil na uvedené účely predmetnú plnú moc a mal zadať príkazy na dohodnutie kúpnej ceny alebo otázkou zodpovednosti splnomocnenca žalovaného voči žalovanému, ak konal v rozpore s príkazmi žalovaného. Ďalej uviedol, že skutočnosť, že spoločníkmi Žalovaného boli v čase uzatvorenia Kúpnej zmluvy 1 maloleté osoby, nemohlo mať vplyv na dobromyseľnosť spoločnosti DHB Real ako pri uzatvorení Kúpnej zmluvy 1 tak aj pri ujatí sa držby Nehnuteľností. Uvedený dôvod mohol jedine prispievať k subjektívnej povinnosti konateľa Žalovaného postupovať pri prevode Nehnuteľností s obzvlášť odbornou starostlivosťou. V tomto prípade možno hovoriť len o vzťahu zodpovednosti daného konateľa a splnomocnenca voči Žalovanému. Podľa žalobcu samotná skutočnosť, že Žalovaný bol pri uzatvorení Kúpnej zmluvy zastúpený splnomocneným zástupcom nemá žiaden vplyv na dobromyseľnosť spoločnosti DHB Real vo vzťahu k oprávnenej držbe Nehnuteľností spoločnosťou DHB Real. To, že Žalovaný bol pri uzatvorení Kúpnej zmluvy 1 zastúpený splnomocneným zástupcom je fakt, ktorý bol potvrdený ako Žalovaným (splnomocniteľom), tak aj jeho splnomocnencom. Žalovaný a spoločnosť DHB Real sa v Kúpnej zmluve 1 dohodli na kúpnej cene za prevod Nehnuteľností v sume 2.700.000,00 Sk. Táto kúpna cena bola v hotovosti prevzatá splnomocneným zástupcom žalovaného. V Konaní 22C/188/2000 a Trestnom konaní bolo preukázané, že splnomocnenec žalovaného zaplatil veriteľovi žalovaného pohľadávku, ktorá bola zabezpečená Záložným právom po uzatvorení Kúpnej zmluvy 1, žalovaný použil kúpnu cenu za prevod Nehnuteľností dohodnutú v Kúpnej zmluve 1 (vo výške 2.700.000,00 SK) na zaplatenie pohľadávky veriteľa žalovaného (vo výške cca 2.447.672,10 Sk). Skutočnosť, že splnomocnenec zaplatil dlh žalovaného, nemohol mať vplyv na dobromyseľnosť spoločnosti DHB Real ako oprávneného držiteľa Nehnuteľností, nakoľko Nehnuteľnosti boli prevádzané zaťažené Záložným právom a splnomocnenec konal pri zaplatení dlhu žalovaného a výmaze Záložného práva podľa pokynov konateľa žalovaného bez akéhokoľvek spolupôsobenia alebo vedomia spoločnosti DHB Real. Skutočnosť, že žalovaný schválil konanie splnomocnenca a aj samotného konateľa je zrejme už len z tej skutočnosti, že žalovaný do dnešného dňa nevyvodil žiadnu zodpovednosť voči tomuto konateľovi ani jeho splnomocnencom. Spoločnosť DHB Real bola obchodnou spoločnosťou, ktorá bola založená podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Právnické osoby bývajú zjavne založené aj za účelom nadobudnutia majetku a nakladania s ním (prenájom, či ďalší predaj). Skutočnosť, že spoločnosť DHB Real bola okrem iného

založená aj za účelom nadobudnutia Nehnutelností nie je možné posudzovať ako okolnosť, ktorá by mala prispievať k nedobromyseľnosti spoločnosti DHB Real ako oprávneného držiteľa Nehnutelností.

15. Podľa žalobcu nedobromyseľnosť držby DHB Real a teda neoprávnenosť držby, nie je možné konštatovať, tak ako to urobil prvostupňový súd, iba na základe skutočnosti, že právny úkon Kúpna zmluva 1 bol označený za neplatný z dôvodu jeho rozporu s dobrými mravmi. Pri posudzovaní oprávnenosti držby je potrebné vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa Nehnutelností, že nekoná bezprávne, keď si Nehnutelnosti prisvojuje. Ide o psychický stav, o jeho vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok, a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka Nehnutelností. V uvedenej veci, podľa názoru žalobcu, bol nedostatočne zistený skutkový stav, nakoľko prvostupňový súd neskúmal presvedčenie žalobcu, ako aj spoločnosti DHB Real, ako nadobúdateľov Nehnutelností, že konali alebo nekonali bezprávne, keď si Nehnutelnosti prisvojili. Podľa právnej teórie i judikatúry sa oprávnená držba nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod. Stačí, ak tu bol aj domnelý právny dôvod (titulus putativus), teda ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí/svedčil v rozhodnom čase. T.j. pre dobromyseľnosť DHB Real postačovalo, ak spoločnosť DHB Real mala za to, že Kúpna zmluva 1, tak ako ju uzavrela so žalovaným, je platná. Je podstatné, že spoločnosť DHB Real (resp. jej spoločníci) pri ponuke na odpredaj dotknutých Nehnutelností nevedeli, že kúpna zmluva na kúpu Nehnutelností za kúpnu cenu uvedenú v znaleckom posudku vypracovanom na podnet žalovaného bude neplatná, dokonca v rozpore s dobrými mravmi. Preto Kúpna zmluva 1 bola spôsobilá vyvolať v spoločnosti DHB Real objektívne presvedčenie, že Nehnutelnosti nadobúda do vlastníctva a teda, že Nehnutelnosti jej patria. Rozsudok 3 sa nezaoberal skutočnosťou do akej miery a v čom presne a či vôbec mohlo byť konanie samotnej spoločnosti DHB Real (bez konania splnomocnenca žalovaného) v rozpore s dobrými mravmi. V uvedenom Rozsudku 3 bolo iba skonštatované, že účel, ktorý sledoval splnomocnený zástupca v súčasnosti žalovaného a spoločnosť DHB Real pri uzatváraní Kúpnej zmluvy 1, sa prial dobrým mravom (bez presnej špecifikácie koho konanie sa v akej miere a v čom presne prialo dobrým mravom) a či takéto konanie spoločnosti PHB Real (vôľa uzavrieť Kúpnu zmluvu ! za hodnotu nie vyššiu, ako hodnotu určenú v znaleckom posudku vypracovanom v tom čase) sa môže s poukazom na všetky okolnosti hodnotiť ako konanie, na základe ktorého by sa uzavretím Kúpnej zmluvy 1, vyplatením kúpnej ceny a zápisom vlastníckeho práva, nemohla spoločnosť PHB Real považovať za oprávneného vlastníka, t.j. oprávnené si prisvojovať vec a byť dobromyseľným držiteľom Nehnutelností.

16. Žalobca uviedol, že z vykonaného dokazovania v Trestnom konaní je zrejmé, že spoločníci spoločností DHB Real sa rozhodli túto spoločnosť založiť za účelom kúpy Nehnutelností, avšak z výpovede je tiež zrejmé, že spoločníci sa Nehnutelnosť - budovu rozhodli po zápise nadobudnutia vlastníctva prenajímať za účelom dosahovania zisku, čo bolo aj predmetom podnikania spoločnosti DHB Real. Z výpovede W. Ď. (spoločníka spoločností DHB Real) v Trestnom konaní je jasné, že Nehnutelnosti sa následne rozhodli predať z dôvodu nedosiahnutia očakávaných ziskov z prenájmu uvedených Nehnutelností. Spoločnosť DHB Real, teda v dobrej viere o tom, že uzavrela Kúpnu zmluvu 1 o kúpe Nehnutelností, vyplatila žalovanému kúpnu cenu za Nehnutelnosti určenú znaleckým posudkom, ktorý si dal vypracovať sám žalovaný (resp. jeho vtedajšie konateľky) a bola ako vlastníčka zapísaná v katastri nehnuteľností. Rovnako sa spoločnosť DHB Real v dobrej viere aj riadne ujala držby Nehnutelností. Uvedené skutočnosti však prvostupňový súd vôbec neskúmal a obmedzil sa iba na konštatovanie, že spoločnosť DHB Real bola nedobromyseľným držiteľom, z dôvodu, že Kúpna zmluva 1 bola určená za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi. Z uvedeného dôvodu nemohol byť riadne zistený skutkový stav veci. Neplatnosť Kúpnej zmluvy 1 z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi sama o sebe ešte nemôže vylučovať dobromyseľnosť oprávnenej držby spoločnosťou DHB Real.

17. Z uvedeného dôvodu má žalobca za to, že dostatočne nebol zistený skutkový stav (t.j. oprávnenosť držby spoločnosti DHB Real a žalobcu ako aj ich dobromyseľnosť pri uchopení sa držby Nehnutelností), ako aj zistený skutkový stav nebol správne právne posúdený (neplatnosť Kúpnej zmluvy 1 pre jej rozpor s dobrými mravmi žiadnym spôsobom nemohol sám o sebe bez ďalšieho byť vyhodnotený ako nedobromyseľnosť spoločností DHB Real pri prevzatí držby Nehnutelností). S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti bola spoločnosť DHB Real oprávneným držiteľom Nehnutelností prinajmenšom v čase 10.11.2000 do 12.11.2011 a Žalobca oprávneným držiteľom Nehnutelností prinajmenšom v čase 13.11.2001 do 12.01.2011 (za súčasného započítania oprávnenej držby spoločnosti, t.j. spolu oprávnená držba trvala od 10.11.2000 do 12.01.2011 (10 rokov a 64 dní), pričom uplynutie kvalifikovanej vydržacej doby malo konštitutívny právny účinok pre vznik vlastníckeho práva žalobcu k Nehnutelnostiam.

18. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

19. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) prejednal vec podľa § 380 ods. 1 bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ust. § 219 ods. 3 C.s.p. oznámený na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave dňa 07.01.2022. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie a s dôvodmi odvolania žalobcu dospel k záveru, že odvolaniu proti rozsudku nie je možné vyhovieť.

20. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

21. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, keďže súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, správne aplikoval príslušné právne predpisy, t. j. vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil. Súd prvej inštancie dospel k správneému záveru, že vzhľadom na to, že DHB Real nadobudla vlastnícke právo neplatne v rozpore s dobrými mravmi, nemohla byť oprávneným držiteľom Nehnuteľností, ani poctivá ohľadom nadobudnutia Nehnuteľností a preto nemožno plynutie vydržacej doby od 10.11.2000 do 13.11.2001 započítať v prospech žalobcu.

22. Odvolací súd nesúhlasí s odvolacou námietkou žalobcu, že bol nedostatočne zistený skutkový stav, nakoľko podľa žalobcu prvoinštančný súd neskúmal presvedčenie žalobcu, ako aj spoločnosti DHB Real ako nadobúdateľov Nehnuteľností, že konali alebo nekonali bezprávne, keď si Nehnuteľnosti prisvojili. Možno súhlasiť s názorom žalobcu, že podľa súdnej judikatúry sa oprávnená držba nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod a stačí, aby bol držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu takýto právny titul svedčí. Nemožno však súhlasiť, že pre dobromyseľnosť DHB Real postačovalo, ak táto spoločnosť mala za to, že Kúpna zmluva 1 je platná. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná nielen na základe subjektívnych predstáv držiteľa, ale aj z objektívneho hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu, od každého subjektu požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Odvolací súd zhodne so závermi súdu prvej inštancie uvádza, že dobromyseľnosť DHB Real ako držiteľa Nehnuteľností vylučujú okolnosti prevodu vlastníckeho práva, najmä zastúpenie ESPADY spol. s r. o. pri uzatváraní Kúpnej zmluvy 1, nízka kúpna cena a obohatenie sa o takmer celý majetok ESPADY spol. s r.o.

23. Žalobca sa v odvolaní snažil spochybníť jednotlivé skutočnosti (nízka kúpna cena, spoločníkmi žalovaného boli maloleté osoby, žalovaný bol pri uzatvorení Zmluvy 1 zastúpený splnomocneným zástupcom, splnomocnený zástupca žalovaného zaplatil dlh žalovaného, ktorý bol zabezpečený zriadením záložného práva a spoločnosť DHB Real bola založená za účelom kúpy Nehnuteľností), na základe ktorých súd v Rozsudku 3 dospel k záveru o neplatnosti Kúpnej zmluvy 1 pre jej rozpor s dobrými mravmi. Argumentoval tým, že kúpna cena nepodliehala cenovej regulácii a nebola neprimerane nízka, skutočnosť, že spoločníkmi žalovaného boli v čase uzatvorenia Kúpnej zmluvy 1 maloleté osoby, a že žalovaný bol zastúpený splnomocneným zástupcom, nemá žiaden vplyv na dobromyseľnosť DHB Real, ďalej, že skutočnosť, že splnomocnenec zaplatil dlh žalovaného, nemal vplyv na dobromyseľnosť DHB Real, a že spoločnosť DHB Real bola založená podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Možno teda zhrnúť, že podľa žalobcu ani jeden z týchto aspektov nemožno posudzovať ako okolnosť, ktorá by mala prispievať k nedobromyseľnosti spoločnosti DHB Real. Odvolací súd sa s argumentáciou žalobcu nestotožňuje, pretože spoločnosť DHB Real sa podieľala na uzatvorení absolútne neplatného právneho úkonu a teda v rozpore s dobrými mravmi bolo nielen konanie splnomocneného zástupcu ESPADY s.r.o., ale aj DHB REAL ako kupujúceho. Táto spoločnosť ako kupujúci poznala okolnosti, za ktorých sa Nehnuteľnosti nadobúdajú a rozpor s dobrými mravmi bol konštatovaný v odôvodnení všetkých citovaných rozsudkov (Rozsudok 1, 2 a 3).

24. Odvolací súd nesúhlasí s argumentáciou žalobcu, že ak bola spoločnosť DHB Real založená podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, okrem iného aj za účelom nadobudnutia Nehnuteľností, neprispieva to k jej nedobromyseľnosti. Práve naopak, odvolací súd je toho názoru, že táto okolnosť v spojení s ďalšími okolnosťami predaja nasvedčuje jej nedobromyseľnosti, keďže v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I (rozsudok 5T 40/08) vypočutí svedkovia W. Ď., K. K. a Ľ. A. výslovne uviedli, že spoločnosť bola založená iba za účelom kúpy predmetnej budovy. Ako už bolo uvedené spoločnosť DHB Real sa sama podieľala na uzavretí absolútne neplatného právneho úkonu a vzhľadom na všetky okolnosti predaja (uvedené podrobne v odseku 29 napadnutého rozsudku) mala alebo mohla mať pochybnosti o konaní v rozpore s dobrými mravmi. Najvyšší súd SR v odôvodnení Rozsudku 3 uviedol, že je nepochybné, že účel ktorý sledoval splnomocnený zástupca žalobcu 5/ (ESPADA, spol. s r. o.) a spoločnosť DHB Real, a. s. pri uzatváraní kúpnej zmluvy z 18. septembra 2000 a následnom prevode nehnuteľností z nej vyplývajúcich sa priechil dobrým mravom, keďže predajom žalovaných nehnuteľností (za cenu, ktorou sa vyplatila záloha predávaných nehnuteľností veriteľovi) sa spoločnosť DHB Real, a. s. obohatila o prakticky celý obchodný majetok žalobcu 5/.

25. Podľa odvolacieho súdu je možné konštatovať nedobromyseľnosť držby na základe skutočnosti, že právny úkon Kúpna zmluva 1 bol rozhodnutím súdov určený za neplatný pre rozpor s dobrými mravmi. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne poukázal na nález Ústavného súdu SR zo 14.11.2018, sp. zn. II. ÚS 484/2015 podľa ktorého: "pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nespĺnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie.". Ak teda bolo preukázané konanie v rozpore s dobrými mravmi, vylučuje to oprávnenosť držby a teda dobromyseľnosť DHB Real.

26. Odvolací súd nesúhlasí s argumentáciou, že pre záver o existencii dobrej viery svedčia okolnosti o nadobudnutí a titule uchopenia sa držby. Žalobca na podporu tejto argumentácie citoval z rozsudku Najvyššieho súdu ČR zo dňa 5. 2. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1590/2001, publikovanom v Sbírcе soudních rozhodnutí a stanovisk pod č. 22/2004, v ktorom sa uvádza:

„Vydržení je institutem, který hojí vady nabývacího titulu, včetně absolutní neplatnosti právního úkonu, na jehož základe držitel právo nabyt. Podstatné pro kvalifikaci držby jako oprávnené je, zda držitel byl se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že je subjektem drženího práva, tedy že o důvodech neplatnosti smlouvy nemohl védet ani při zachování obvyklé opatrnosti.“ Odvolací súd je toho názoru, že citované rozhodnutie podporuje správnosť napadnutého rozhodnutia, pretože vzhľadom na všetky okolnosti DHB Real mohla vedieť pri zachovaní bežnej opatrnosti, že nie je dobromyseľný držiteľ.

27. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nedostatočne skúmal oprávnenosť držby spoločnosti DHB Real, odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že strany sporu nemali žiadne ďalšie návrhy na dokazovanie a súd prvej inštancie správne vychádzal na účely skúmania oprávnenosti držby zo spôsobu nadobudnutia Nehnuteľností, okolností uzatvárania Kúpnej zmluvy 1, rešpektujúc Rozsudky 1, 2, 3, s ktorými sa stotožnil.

28. Vzhľadom na uvedené dôvody dospel odvolací súd k záveru, že odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť správnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil vrátane výroku o trovách konania.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 2 v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. Úspešnému žalovanému odvolací súd priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie.

30. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

31. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p., o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Uvedený rozsudok je výsledkom hlasovania odvolacieho senátu v pomere hlasov za 3 : 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).